

Francesc Pastor

Història general

Premi
Festa d'Elx

És difícil saber ja
on comença i on acaba
la història de tot allò.

2022

Tant de bo que la vida em concedira els significats que ací dins d'aquestes lletres es confonen amb la remor dels oceans imaginaris i els dialectes del pa. Hi havia una casa per habitar fins on jo recorde, hi havia un càntir d'on beviem tots sense importar-nos massa els dies venidors. La pena d'ara és la roba solsida d'ahir. De l'altre costat del record i de la història sempre hi ha serafins i baluerns de trompeteria. Tant de bo que sabérem la veritat de la porta tancada i el nen que no deixa d'observar-nos des de dins.

Moltes vegades pense que jo soc tu.

ÀRIA I

Descendim d'una arrel semienterrada
que un dia fou origen de tot.
Recordem el fulgor d'una estrella
amb el firmament dins els ulls.
Tot el que sabem
pot encabir-se en les mans
d'una mare en estat de gràcia.
Encara tenim paraules per a contar-ho,
remeis contra la febra i els dols.

1981

Aquella era una nit com tantes. El tassó de llet de l'àvia, la mare cosia amb didal, jo teclejava a la màquina d'escriure un text al·legòric. El pare encara no hi era. Ell era agent comercial —drogues i perfumeria—, i viatjava de poble en poble des del matí a la nit. Recorde la intimitat i tots els seus fantasmes de llençol, la sintonia esmorteïda de la ràdio, els badalls continuats del gos. Recorde algunes frases senceres del meu text, un parell de pàgines tan sols. Tan subversives. Orgies multitudinàries i disturbis continuats al carrer. Jo n'era el protagonista. Inesperadament, la mare va tocar amb insistència a la porta del meu dormitori mentre cridava quelcom aterridor. Un colp d'estat! Han donat un colp d'estat!

ÀRIA II

Quan un dia la mare va deixar de mirar-se
a l'espill,
vaig ser conscient de la irrellevància
de ser i pensar.

De res serviren llavors
les solucions alcohòliques,
les estampes bíbliques pertot.
Amb el soroll de la màquina de cosir
i la llum agonitzant del capvespre,
confluïren entre les nostres parets
les maledicències de l'espècie humana,
les cavitats humitoses dels morts.

1969

Mai no havia vist amortallar ningú, i aquella nit de la meua primera infantesa, el pare em tapà els ulls perquè no veiés el cos present de l'àvia, mentre les dones de la casa la vestien amb la roba de les grans ocasions. Aquella ho fou, sens dubte. Com també el dia que van faltar la mare, el pare. Tots dos tingueren a punt la seua especial indumentària. Fa anys que romanc cavil·lós davant l'armari, les portes obertes de bat a bat, dubtant del color i les faïçons de la vestimenta per a la meua gran eventualitat. Ja fa anys d'aquesta quimera. Molts.

ÀRIA III

Bull l'olla amb les substàncies incolores
de mil anys enrere,
les regurgita sobre la cuina de ferro
i la minsa lluminositat del carbó.
L'olla que una dona envellida,
de mans llenyoses,
preserva dels infortunis
mentre pasta en silenci el pa dur de demà.
Els aromes, les ocultacions d'aquells dies,
han deixat de ser ja
veritats absolutes,
només existeixen quan jo les remembre
anònimament en la intimitat.
És difícil saber ara, si amb la paraula dels meus
en tindrè prou.

1971

No anàveu mai als bous, i bé que ho agraïes. Els animals i tu éreu una mateixa cosa, infant d'herois imaginaris que, diumenge sí diumenge no, acompanyaves el pare als encontres de futbol de la ciutat. Tot allò té encara en tu la seua aurèola luminescent, el seu tabac negre encés dins el 850 blanc de quatre portes. Tu, pronom diminutiu, indistingible entre la massa de gent alienada, entre les seues gargamelles. Potser els urinaris públics de l'estadi et descobriren, per sempre, la veritable naturalesa de l'home. La vida amb tota la seua brutalitat.